

Merknad til søknad om konsesjon 4631 - 219/1 Vike

Følgande skriv er meint som merknad til søknad om konsesjon på garden 219/1 Vike. Heretter kalt egedommen.

Mitt namn er Torgeir Andvik og eg eig og driv nabogarden(219/2) i lag med kona og dottera mi. Denne saka har særst stor betyding for oss, difor vil me gje dykk vårt syn på saken.

Søren Helligsøe har søkt om konsesjon på egedomen. Han har vald å la advokatfirmaet Landsvik og Larsen representere seg i denne saka. Desse vil bli omtalt som søkjar og advokatfirmaet.

Dette er andre gong det vert søkt om konsesjon på egedomen dette året. Tidlegare søkte Vike camping og marina AS og fekk endeleg avslag hjå fylkesmannen like før sumaren. Eigarane og styret består av Asgeir Hansen, Jan Vablum, Søren Helligsøe og Børge Knustad. Slik eg forstår det, er det KHVH Holding AS som har kjøpt egedomen. KHVH holding har som formål å investere i aksjar og egedom. Slike aktivitetar er sjeldan knytt til drift av landbrukseigedomar. Eigarar og styret består av same personar som Vike camping og marina AS. Skøytet derimot har ein valgt å tinglyse på søkjar. Det er no vist at det er tette relasjonar mellom søkjar og desse selskapa.

Advokatfirmaet har vedlagt ei ni sider lang utgreiing om kvifor søkjar bør få konsesjon. Eg vil sei at dette er særst uvanleg. Eg vil no kommentera dei utsegna som vert framlagde.

Etter mi meining kjem det tydeleg fram at søkjar ikkje ynskjer å busetja seg på egedomen. Dette viser også søknadskjemaet der det er kryssa av for det. Advokatfirmaet har sett av 1,5 side til dette temaet.

Ein kan ikkje sjå at overdraginga får negative konsekvensar for busetjinga i området, kjem det fram i søknaden. I konsesjonsloven heiter det at ein skal vurdera om det er behov for oppretthalding eller styrking av busetjinga i området. Det er utan nokon som helst tvil styrking som gjeld for Vikanes. Etter mi meining er buplikt på egedommen sjølvstyk, når ein ser på folketalet i området. Det vert nemnt at folketalet ikkje vil gå ned viss søkjar får erverve egedomen, og det vert framstilt som positivt. Vikanes og området rundt har desperat bruk for fastbuande. Fråflytting, forgubbing og bustadar som vert brukt som hytter er store utfordringar, som ein heilt klart må ta hensyn til ihht konsesjonlova.

Området austom Eikefettunnelen er ikkje samanlignbart med resten av Norhordland, både når det gjeldt bonitet og vær. Egedomen har om lag 300 dekar skog som er hogstmoden i dag. Til saman har egedomen 1160 dekar produktiv skog. Dette skulle tilseie at det er grunnlag både for drift av egedomen så vel som å busetja seg her for å drive skogen. I tillegg vert det framlagt påstandar om at skogen i Nordhordland som var planta på 60-talet ikkje er hogstmoden endå på grunn av været. Ein påstand eg ikkje kan stilla meg bak. Dei skriv at buplikt på egedomen ikkje vil vera naturleg om det ikkje er hogstmoden skog, og dessutan

tek skogdyrking fleire tiår. Då vil det vera unaturleg med buplikt på fem år, skriv advokatfirmaet. Om ein skal tenkje slik vil jo buplikt vere heilt unautsynt på alle landbrukseigedomar. Å driva ein gard er eit prosjekt som tek ein god del lengre tid enn fem år.

Advokatfirmaet skriv at søkjars erverv av eigedomen kun vil få positive følgjer for lokalsamfunnet. I tillegg framheldt dei at området (ein antar at dei meiner Frå Eikefet til Vikanes) er i ein endringsfase der næringsutvikling har hovudfokus. Dette er ein udokumentert påstand som ikkje stemmer. At det kun er positive følgjer av overdraginga er ikkje riktig. Ei heller dette med endringsfase. Det vil i realiteten bli liten eller ingen forskjell frå slik det har vore med dei to tidlegare eigarane; Vike camping og marina og Steffan Vike. Ingen endring er ikkje på nokon måte synonymt med positivt i denne samanheng. Campingplassen på bruket er ulovleg etablert og bygd, og kommunen har gjeve pålegg om riving og gjenoppsetting av terreng og tiltak. Dette har vore svært negativt for lokalsamfunnet i mange år. Når det gjeld påstanden om at området er i ei endringsfase der næringsutvikling har hovudfokus, er ikkje dette kjent for meg. Kanskje dei siktar til avfallsdeponiet i gamlebruddet på Urdal. At ein skal tømme avfall i det gamle bruddet kan ikkje eg sjå betyr at området er i ein endringsfase. Bruddet har vore her sidan 70-åra. Eg kan ikkje sjå at dette er eit godt argument for at søkjar skal få overta eigedommen.

Det kan tenkjast at søkjar (og selskapa som skal drive staden) har planar med eigedommen som ikkje er foreineleg med landbruk og skogsdrift. Det kan òg tenkjast at aktiviteten kan sjenera folk i området rundt.

Vike camping og marina AS overtok eigedomen 20.07.20. Sidan då har dei vidareført drifta av campingplassen. Søkjar er som nemnt tett knytta til dette selskapet. Denne drifta av campingplassen er ulovleg. Ein må anta at kjøparane den gongen visste dette. For det fyrste er to av styremedlemma advokatar, for det andre kjem det veldig klart fram i salsoppgåva og taksten på eigedommen. I tillegg var også skriv frå kommunen datert 06.07.11 vedlagt salsoppgåva. Der står det at all ulovleg bruk av campingplassen må opphøyra. Dette syner at søkjar har vore delaktig i ulovleg drift av campingplassen med overlegg, som må seiast å vere manglande respekt for kommunale vedtak, og ein klar indikasjon på at søkjar ikkje er skikka til å overta ein slik eigedom. Det er nettopp dette som har vore eitt av dei store problema med denne eigedomen.

Vidare vert det hevda at søkjar har erfaring med snekkerarbeid og skogbruk. Dette ville vore naturleg å gje ein form for dokumentasjon på. Det er ikkje sett.

Sitat frå søknadsvedlegget: «Det må også legges særlig tung vekt på at gjennom driften av Vike Camping vil erverver være sikret et godt og trygt finansieringsgrunnlag for driften av skogbruksarealene og eiendommens ressurser.» Som eg har synt, kan ein ikkje rekna dette som ei trygg inntekt for eigedommen. Ein syner også her at ein ikkje trur eigedommen kan vera drivverdig som sjølvstendig eining.

Advokatfirmaet legg klart mykje større vekt på drifta av campingen, som også skal finansiere drifta av landbrukseigedomen. Dette syner at søkjar meiner eigedomen ikkje er robust nok til å leva av som landbrukseigedom. Ein kan ikkje ta hensyn til campingdrifta, då ein må anta at den vil opphøyrast etter pålegg frå kommunen. Det vil følgeleg ikkje vera ei god driftsmessig løysing at søkjar overtar eigedomen, då dei sjølv meiner at dei må finansiere landbruksdrifta med ei ulovleg campingdrift. Dei skriv at dei skal drive med camping, telt, bubilar etc. Inkje noko vert skriva om at ein må gjera store, kostbare inngrep for å gjera plassen lovleg. Det er også høgst usikkert om ein kan få dette lovleg slik det er i dag, og ein må etter all sannsyn rive alt og setja det tilbake i same stand som før inngrepa. Om ein etter dette skal byggja opp noko nytt, kan ein førestilla seg store summar. Korleis dette skal finansiera drifta av landbrukseigesommen slik dei skriv, framstår ikkje beint fram for meg.

Eg lyt også kommentera at dei meiner anlegget vil vera av økonomisk verdi for Vike. Turistane har ingen plassar å leggja att pengane sine, som kjem Vike til gode. Der finns ingen tilbod dei kan nytta som gjev pengar til lokalsamfunnet som eg veit om. Det einaste må vera asfalt eller stein. Det har me mykje av, men eg trur ikkje det går mykje av det til turistane.

Søkjar har ikkje nemnt beiting av utmarka i det heile i søknaden. Som kjent er beiting av utmark ein særst viktig ressurs. Men, det dei har nemnt er jakt. Søkjar har over telefon informert meg om at han ynskjer å jakta på eigedommen. Etter min kjennskap hadde ikkje søkjar løyve til å jakta den gongen. Om han har skaffa seg det no, veit eg ikkje. Dei siste 40 åra har representant for underteikna sin gard vore jaktleiar og valdansvarleg for storvaldet Vike, der den omsøkte eigedommen er med. Denne forvaltninga har foregått utan 219/1 då dei har valgt å ikkje vera involvert. Forvaltninga av viltbestanden er, og har vore godt forvalta, og er ikkje avhengig av nye eigarar for å fortsetja slik.

Sitat frå Rundskriv M-3/2017 Konesjon, priskontroll og buplikt

«Dersom arealet over tid har vært ute av bruk, vil det ikke lenger kunne karakteriseres som fulldyrka eller overflatedyrka. Slik endring kan føre til at erverv av eigdommen ikke lenger utløser konesjonsplikt. Det følger imidlertid av forskriften at jord som ikke har vært drevet og hvor manglende drift har ført til at maskinell høsting ikke lenger er mulig, skal anses som fulldyrka dersom det kunne vært fastsatt pålegg etter jordloven § 8.» Ved eit grovt overslag i kartet basert på gamle bilete, kart og utsagn frå eldre lokale personar kjem det fram at eigdommen tidlegare hadde om lag 43 dekar dyrka jord. Dette vil i såtilfelle utløysa driveplikt. Dette må kommunen undersøka og ta stilling til. I søknaden skriv dei at jorbruksareala vart fråskilt då det opprinnelege våningshuset vart skilt ut. Denne tomten er på 1 dekar og har ikkje noko jordbruksareal. Dette er eit sterkt villeiande utsagn, og kan ikkje stå uimotsagt.

Det finnes mange eksempel på konesjonssaker som kan samanliknast med denne. Eg vil visa til ein av dei som eg meiner har mange likhetstrekk, og som i stor grad kan samanliknast med denne saka. Eg har ikkje funne noko betre måte å gjere det på enn å leggje ved ein link. Det er den aller fyrste saka i presentasjonen eg vil trekkja fram.

Oppsummering

Eg hevdar at søkjar sine mål med overtakinga av eigedomen ikkje er realistiske eller gode. Campingdrifta kan ein ikkje rekne med gitt den veldig usikre situasjon kring bygningane og terrenginngrepa. Og då står ein att med ein stor skogseigedom på vel 3000 dekar. Ein så stor eigedom bør ein ikkje med lett sinn la gå til kven som helst. Det kan utvilsamt få store følgjer både for lokale og nasjonale interesser, både for noverande generasjonar, så vel som dei komande. Søkjar vil heller ikkje busetja seg på eigedomen. Slik eg ser det vil det ikkje vera ei driftsmessig god løysing at søkjar får konsesjon på eigedomen. Dette peikar klart på at eigedomens landbruksressursar bør overtakast av ein annan landbrukseigedom i aktiv drift, for å styrkje denne driftseininga. Konsesjonslova opnar heilt klart for dette. Frå min ståstad må dette vera det beste alternativet. Det vil gje vår gard auka ressursar og realistiske utsikter for å leva av garden. Campingplassen er me ikkje interessert i, og følgeleg kan søkjar overta og drive denne. Det vil skapa plass for begge næringar. Då vil alle dei viktigaste hensyna vere tatt. Jordbruket som næring så vel som camping og turisme. Eg vonar og trur at Alver kommune liksom meg, ser at dette er det beste alternativet for alle partar.

Under er eit utdrag frå Rundskriv M-3/2017 Konsesjon, priskontroll og buplikt som klart viser at dette er mogeleg.

«Når kommunen ser at det ligger an til avslag fordi eiendommen bør brukes som tilleggsjord av andre enn konsesjonssøker, må den sjekke om det er interesse for eiendommen som tilleggsjord. Dersom kommunen mener eiendommen bør overtas av en annen enn konsesjonssøker, må vedkommende spørres om han eller hun er interessert i å overta. En slik henvendelse bør følges av en kort orientering om adressatens stilling i saken. Det må gjøres klart at vedkommende i så fall ikke har fått noen rett til å overta eiendommen. Det bør også gjøres klart at det offentlige ikke påtar seg noen økonomiske forpliktelser.»

Vike

09.08.2021

Torgeir Andvik

